

LOU KUENZLER
Minik Violet Köpek Almak İstiyor

LOU KUENZLER Dartmoor'un eteklerinde, bir çiftlikte büyüdü. Koyunlar, midilliler, tavuklar ve köpeklerle geçen bir çocukluk döneminin ardından tiyatro eğitimi için Kuzey İrlanda'ya gitti. Çalışma hayatına tiyatrolarda yönetmenlik, üniversitede drama eğitmenliği ve çeşitli okul, kolej ve toplulukta atölye çalışmalarıyla devam etti. Şimdilerde ise yetişkinlere ve çocuklara yazarlık dersleri veriyor; kendi kitaplarını yazacak kadar da şanslı. BBC'de yayımlanan CBeebies Programı için yazdığı hikâyelerin yanı sıra çocuk şiirleri, oyunları ve romanları da yazıyor. Köpeği, iki kedisi ve ailesiyle Londra'da yaşıyor.
www.loukuenzler.com

Shrinking Violet Definitely Needs A Dog

© 2013 Lou Kuenzler

Bu kitabın yayın hakları Scholastic Limited'dan alınmıştır.

İletişim Yayınları 2071 • Çocuk Kitapları 119

ISBN-13: 978-975-05-1660-3

© 2014 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1. BASKI 2014, İstanbul

EDITÖR Bahar Siber, Ümran Küçükislamoglu

KAPAK Suat Aysu

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Merve Öztürk

BASKI ve CILT Sena Ofset • SERTİFİKA NO. 12064

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11

Topkapı 34010 İstanbul Tel: 212.613 38 46

İletişim Yayınları • SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

LOU KUENZLER

Minik Violet Köpek Almak İstiyor

Shrinking Violet Definitely Needs A Dog

RESİMLEYEN *Kirsten Collier*

ÇEVİREN *İpek Şoran*

Deusi'ye,
o köpeği KESİNLİKLE çok sevdiği için.
L. K.

I. BÖLÜM

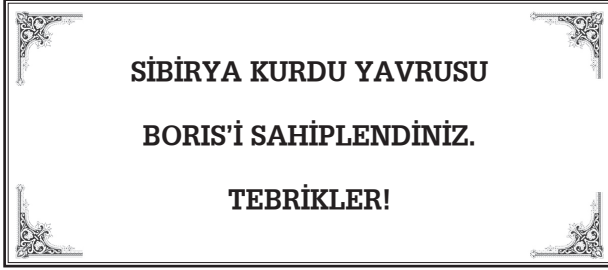
Adım Violet Potts.

Bu hikâye, bulaşık yıkama konusunda **SON DERECE** sorumluluk sahibi ve yardımsever olduğum bir anda başlıyor.

“Gördün mü?” dedim, **İĞRENÇ** ıspanak yahnisinin kalıntısını kazıyarak çöp kutusuna atarken. “Bu ailenin **KESİNLİKLE** bir köpeğe ihtiyacı var artık!”

Bunu haftalardır söylemekten dilimde tüy bitmişti – Max Amcamın, soyu tükenmekte olan bir Sibirya kurdu yavrusunu sahiplenmem için bana yardım etmesinden beri. Aslında yavru, tam olarak bizim olmadı tabii ki. Sibirya'nın buz gibi ormanlarında yaşaması gerekiyordu. Ama bana pofu-

duk bir oyuncak kurt yavrusu ile çerçevesi bir sertifika he-
diye ettiler:

Max Amcam, bu dünyadaki **EN HAVALI**, **EN MUHTEŞEM** amcadır; ama o bile gerçek bir köpeğin benim olmasını sağlayamaz. (Boris 25 numaradaki küçük evimizde –hani şu yan yana olan evlerden– yaşamak istemezdi. Hem de benim kendime ait bir odam bile yokken. (Şu benim sevimsiz ablam Tiffany’le de aynı odayı paylaşmak zorunda kalırdı.) Ama –işte burası anlatacaklarımın gerçekten en **HEYECANLI** kısmı– Max Amcam bana muhtemelen bir gün bir köpek yavrusu getirebileceğini söyledi.

Tek yapmam gereken şey annemi ve babamı ikna etmektir.

Başka bir tabaktaki vıcık vıcık ıspanak kalıntısını kazıyıp çöp kutusuna atarken, “Şimdi bir köpek olsa eminim şu

lezzetli ve güzelim yemek artıklarının hepsini seve seve yerdi,” dedim.

İspanak yahnisinin güzel ya da lezzetli bir yanı yoktu elbette – annemin pişirdiği sağlıklı, vıcık vıcık, yeşil yemeklerin **EN SAĞLIKLI, EN VİCİK VİCİK, EN YEŞİL** olanıydı sadece. Fakat annemin yemekleri hakkında bu kadar nazik davranmam, köpek almamıza evet demesini sağlamak için yaptığım harika planın bir parçasıydı.

“Hayır!” dedi annem. (Şimdiye kadar verdiği diğer dört zilyon **HAYIR!** cevabı kadar sertti yine.) “Köpek filan **ALMIYORUZ!**”

“Eğer Violet’in bir köpeği olacaksa, bu durumda benim de yeni bir saç düzleştiricim olmalı,” dedi Tiffany.

Ağzım açık ona baktım. Şimdi **SAÇ DÜZLEŞTİRİCİSİNİN** konuyla ne alakası vardı? Tiffany’nin akli fikri saçındadır hep. Batmakta olan bir geminin son cankurtaran botundaki son yer ona verilse bile önce saçını düzleştirmek ister.

“Doğrusu,” dedim, “saçının kıvrıkcık olup olmamasını umursayan tek insan sensin.”

“Benim saçım **KIVIRCIK** değil!” diye ciyaktı Tiffany.

“Ama bir köpek tüm aile için faydalı olurdu,” diye devam ettim konuşmama. “Hepimiz onu yürüyüşe çıkararak formda kalıp sağlıklı olabiliriz.” Anneme bakıp gülümsedim. Hepimizin formda ve sağlıklı olması konusunda oldukça hassastır da.

“Eğer Violet’e köpek, Tiff’e de şu saç zımbırtısından alınıyorsa,” diye sırttı babam, “ben de şu son model 749XG hafıza kartlı akıllı ekran TV’den istiyorum.” Ne söylediği hakkında **HİÇBİR** fikrim yoktu ama babam teknolojiye ve teknolojik aletlere bayılır (annemin organik sebzelere, Tiffany’nin de saçına bayıldığı kadar).

“Violet’e köpek filan alınmıyor,” diye tekrarladı annem.

“Zaten köpeğe bakamaz ki,” dedi Tiffany. “En sevdiğim siyah bluzumu Cadılar Bayramı için ödünç verdiğimde mahvetmişti!”

“Yine mi ya!” diye homurdandım. “Bahar geldi. Cadılar Bayramı aylar önceydi. Riley Paterson’ın üzerime bir kutu sümük yeşili boya fırlatacağımı nereden bilebilirdim ki?”

“Çünkü siz ikiniz sürekli birbirinize sataşıyorsunuz,” dedi Tiffany.

İşte bu doğru. Sınıfımızın en yaramaz çocuğu Riley Paterson'dır. En iyi arkadaşım Nisha'nın cadı şapkasının içine kurbağa koyduğuna göre benim için de korkunç bir şeyler planladığını tahmin etmeliydim. **KESİNLİKLE** şeker yerine şaka* dememeliydim. Ama tabii ki Tiffany'ye haklı olduğunu söylemeye niyetim yoktu.

“Çok sorumsuzsun, Violet,” diyerek suratını astı. “Bir tişörtte bile sahip çıkamıyorsan, bir köpeğe nasıl bakabilirsin ki?”

“Aynı şey değil ki!” dedim. “Bir tişörtü sevemezsin.”

“Sevebilirim,” diye iç geçirdi Tiffany.

“Tişört bir **CANLI** değil ki!” diye bağırdım. “Seninle yürüyüşe çıkamaz ya da ‘Yakalayıp Getirme Oyunu’ oynayamaz.” Döndüm ve yapış yapış ıspanaklı kaşığıma ona doğru salladım. “Bir tişört, eve girmeye çalışan hırsızlara havlayamaz ya da... Eyvah! Dikkat et, Tiff!”

Bir ıspanak parçası kaşığın ucundan fırladı. Havada uçarak Tiffany'nin yeni gözdesi olan tişörtünün önüne **ŞLAP** diye konuverdi. Tişörtü beyazdı.

(*) Trick-or-treat (Ing.): Çocukların Cadılar Bayramı'nda kostümlerini giyerek kapı kapı dolaşıp söyledikleri söz – ç.n.

Tabii Őu an tam ortasındaki kocaman yeşil *LEKEYÄ* saymazsak.

“Çok ŐzgŐnŐm!” diye bağırdım. Ispanak da sŐmŐk yeşili Cadılar Bayramı boyasıyla *TAMI TAMINA* aynı renkтейdi.

“İğrenç!” diye çığlık attı Tiffany.

Kaşığı lavaboya fırlatırken, “Dikkat et!” diye bağırdı an-nem bana. Başka bir ıspanak parçası havaya uçu. *SLAP* diye duvara yapıştı ve sŐzŐlerek hemen altındaki hamster kafesine damlamaya başladı.

Benim tombik hamsterım Hannibal hemen zıpladı ve parmaklıkların arasından bana baktı. Kulaklarından yeşil ıspanak parçaları damlıyordu.

“Gördünüz işte,” dedi Tiffany. “Violet’e daha bir hamster bile emanet edilemiyor.”

“Ya da bir kaşık,” diye güldü, hep yanlış zamanlarda şaka yapmaya kalkan babam.

Annem ona bir bakış attı. “En iyisi ben telefonumdaki mesajlara bir bakayım,” dedi babam ve aceleyle odadan çıktı.

Ben de peşinden gitmeye kalkıştım ama annem etrafımda fırl fırl dönüyordu. “Açıkçası, Tiffany haklı Violet. Gerçekten biraz daha sorumluluk sahibi olman gerekiyor. Daha kendini kontrol edemezken bir köpeği nasıl idare edeceksin?”

Tiffany tişörtünü değiştirmek için yanımdan rüzgâr gibi geçip giderken, “Sadece bir kazaydı,” diye mırıldandım. Kalbim küt küt atıyordu. Köpek Sahiplenme Operasyonu **HİÇ** de iyi gitmiyordu.

“Gerçekten sorumluluk sahibi olabilirim,” dedim. “Size kanıtlayacağım. Söz veriyorum.”

“Ödevinde ilerleme kaydederek bir başlangıç yapabilirsin,” dedi annem, duvardaki ıspanak lekesini temizlemeye çalışırken.

Ertesi güne kadar öğrenmem gereken ve ~~korkanç~~ korkunç ~~zorlu~~ zor kelimelerden oluşan upuzun bir kelime listem vardı.

“Birazdan seni test edeceğim,” dedi annem.

Aman tanrım. “Mec-bu-ri-yet” kelimesini yazmak birazcık sakat bir işti ve yanlış yazarsam annemin bana bu kelimeyi on kez yazdıracağını biliyordum.

Neyse ki babam imdadıma yetişti.

Oturma odasından anneme seslenerek, “Gelip şu mesajı bak, Josie,” dedi. “Max bizi ziyaret etmek istiyormuş. Bize anlatacak harika haberleri varmış.”

“Max Amca mı?” Hemen kulaklarımı diktim. “Harika haberler mi? Sanırım, sanırım bunun benimle bir ilgisi olabilir.”

Odadan çıkarken, “Ödevinin başına Violet,” dedi annem sertçe.

Ama artık ödevimi düşünmüyordum.

Demek Max Amca bizi ziyarete geliyordu. Ve **HARİKA HABERLERİ** vardı! Olabilir miydi ki? Umutlanmaya cesaret edemiyordum... Ama belki de..? Bir köpek? Benim köpeğim!

İçimde büyüyen heyecan, gazlı bir içeceğin baloncukları gibi kıpır kıpırdı. Ayak parmaklarım bile karıncalanmaya başladı.

“Eyvah.”

Şu lunaparklardaki balerinlere binmişim gibi başım dönmeye başladı.

Mutfak masasının kenarına tutundum; tutunurken de bizim çatal-bıçak yığınına şangır şungur yere düşürdüm. Dengemi sağlamaya çalıştım. Ama artık çok geçti.

Annemin oturma odasından, “Violet çok sevinecek,” dediğini duydum.

Ve hepsi bu kadardı.

FİYUUVV

Ufalıyordum... Hem de büyük bir **HIZLA!**

2. BÖLÜM

“FİYUUUV”

O kadar hızla ufalıyordum ki kendimi hız trenine binmiş gibi hissettim – aslında bu çok komik çünkü ilk kez ufaldığımda lunaparkta hız treni sırasındaydım. Bir an, hayallerimdeki **HIZ TRENI**'ne binecek **UZUNLUKTA**, on yaşında sıradan bir kızdım. Bir dakika sonra ise tam da ölçme çubuğuna yaklaştığım anda, **HOP!** En fazla bir patates köftesi kadardım.

O zamandan beri defalarca ufaldım; hepsi de ayak parmaklarımdaki aynı karıncalanma hissiyle başladı.

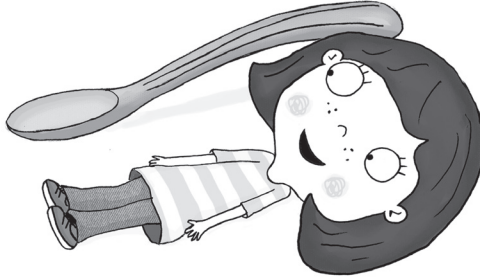
FİYUUUUUV. Yere çakılıyorum.

Mutfak masası, yemek kitaplarının durduğu raf ve sandalyenin ayakları yanımdan vızz diye geçip giderken, “Vay canına!” diye bağırdım.

TANGIR TUNGUR!

Az önce yere devirdiğim çatal-bıçakların arasına düştüm.

“Ayy!” Sanki ağız sulandıran bir köfteymişim gibi çatallardan birinin sivri dişleri popoma battı. Benimle aynı ebatlardaki gümüş bir çay kaşığının yanına kadar yuvarlandım. Ağrıyan popomu ovalayıp çay kaşığının yanına uzandım bir süre. Yan yana hastane yataklarında iki minik hasta gibiydik.

“Sen neden buradasın? Eğrilmiş sapın için mi?” diye kıkırdadım.

Neyse ki mutfakta kimse yoktu. Annemin çatal-bıçak tangirtısını duyup neler oluyor diye gelmesinden endişeleniyordum.

Ara sıra böyle ufaldığım konusunda annemin **HİÇ-BİR** fikri yok. Aslında hiç kimse bilmiyor. Büyükannem dışında tabii – o da benim gibi küçük bir kızken ufalabiliyor-muş. Dünyanın bu küçük sırrımızı bilmeye henüz hazır olmadığı söylemişti. Sanırım haklı da.

Lunaparkta ilk kez ufaldığımda başıma gelenleri anneme ve babama anlatmayı denemiştim. Tek yaptıkları şey kızıp bunları uydurduğumu söylemek oldu.

Oysa ki uydurmuyorum, ne zaman aşırı heyecanlansam, **HOOOP!** Bir lolipop kadar ufalıveriyorum.

Çatal-bıçakların arasında emeklerken, *yine ufaldığıma şaşır-mamak gerek*, diye düşündüm. *Max Amca'nın bize ziyarete gelmesinden daha **HEYECANLI** ne olabilirdi ki? Hem de bana gerçekten ama gerçekten benim olacak bir köpek yavrusu getirecekse!*

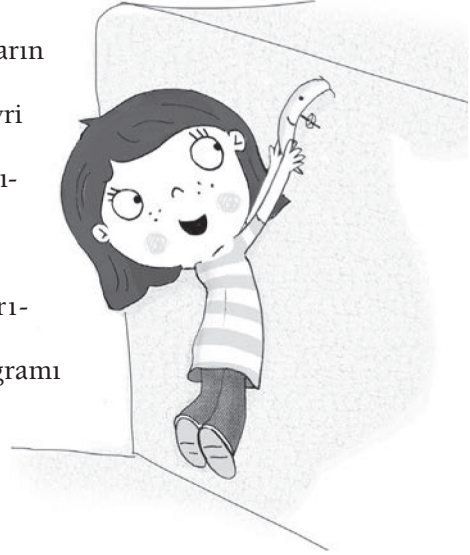
SÜRPRİZ ZİYARETİN amacı bu olabilir miydi? Max Amca'nın yardımıyla annem ve babam sonunda ikna olacak mıydı?

Keşke oturma odasına gidip ne konuştuklarını duyabilseydim.

Sadece küçük bir problem var. Bir çay kaşığı kadarken evin içinde hareket etmek çok da kolay değil. Koridordaki basamakları minik bir dağcı gibi kendimi yukarı çekerek tırmanmam gerekiyor.

Şanslıydım ki Tiffany şu parlak küpelerinden birini halının üstüne düşürmüştü. En sevdiği küpesiydi – ay şeklindeki gümüş küpe. Bulduğuma çok sevinecekti. Hatta tişörtündeki ıspanak lekesini de böylece telafi edebilirdim. Ama şimdi küpeyi, sivri ucunu merdivene saplayıp kendimi yukarı çekmek için minik bir kazma olarak kullanmam gerekiyordu. Şu dağcıların kayalara ya da buza sapladığı sivri uçlu aletler gibi, ben de küpeye sıkı sıkı tutundum.

HARİKA! Sanki ayaklarımı, en sevdiğim televizyon programı **BOLCA KEŞİF**'te gördüğüm uçurumlardan birinden sarkıtıyordum.

Sürekli kayaların üzerinde hoplayıp zıplayan, helikop-

terlerden atlayan süper sunucu Stella Lightfoot'u taklit ederek, "İşte buzlarla kaplı dağlardayım," diye fısıldadım. Koridor Basamakları Dağı'na tırmanırken bana özel mini kamera ekibimin de beni izlediğini hayal ediyordum.

"Manzaraya bak!" diye kıkırdadım. Keşke en iyi arkadaşım Nisha da yanımda olsaydı, çünkü Nisha kafamızdan uydurduğumuz oyunlara bayılır ve Stella Lightfoot'u çok tatlı bulur.

Tabii Nisha burada olsaydı benim ondan da saklanmam gerekirdi. En iyi arkadaşım olmasına rağmen, ufalma maceralarım hakkında o da hiçbir şey bilmiyordu.

Belki ben normal boyutlarıma dönünce birlikte bir Stella Lightfood oyunu oynarız. Belki de o zamana kadar bir köpek yavrum bile olmuş olur. Belki o bir Sibiryaya kurduymuş ve karların üstünde bizi kızakla çekiyormuş gibi yaparız... İyice kendimi kaptırmıştım.

Ama şimdi oturma odasına gidip annemle babamın neler konuştuğunu öğrenmem lazımdı.

Koridordaki yumuşacık halının üzerinde yürürken, "Ve şu bembeyaz vahşi doğanın içinde HARİKA maceramıza devam ediyoruz," diyerek gülümsedim. Birbiri ardına minik adımlar ata-

rak oturma odasına kadar gelmeyi başardım. Yaklaştıkça babamın sesini duyabiliyordum.

Telefonda olduğunu fark etmem uzun sürmedi.

“Muhteşem... Harika bir haber bu, Max,” dedi. “Evet... Josie de ben de çok heyecanlıyız... Tabii ki, ona hiçbir şey belli etmem. Cumartesi görüşürüz o halde. Hoşça kal...”

Kapının aralığından babamın cep telefonunu sehpanın üzerine bıraktığını gördüm.

“Eee?” dedi annem. “Max ne diyor?” Annemin sesi oldukça heyecanlıydı.

Ama babam işaret parmağını dudaklarına götürerek, “Duyulmaması lazım,” dedi. “Dur önce kapıyı kapatayım.”

Öne doğru fırladım. Gizlice odaya girip kanepenin altına saklanır ve ne konuştuklarını duyabilirdim. Ama artık çok geçti. Babam üstüme doğru yürüdü ve...

“Aaayy!” Geriye zıpladım ve babam kapıyı kapatırken halının üzerinde yuvarlandım.

“Ohh!” Tam zamanında. Babam beni göremiyor tabii ama kapıyı üstüme kapatmış olsaydı, şu an bir bisküvi gibi dümdüz olmuştum.

Babamın oturma odasından, “Max her şeyin gizli kalmasını istiyor,” dediğini duydum. Sonra ise sesi fısıltıya dönüştü.

Tamam, dinlemem gerektiğini biliyordum, ama bu sanki annemle babamın yılbaşı hediyelerini gizledikleri gardıroba gizlice göz atmak gibiydi. Karşı koyamadım işte...

3. BÖLÜM

Çok değil, sadece bir santimetrecik daha kısa olsaydım oturma odasının kapısının altından sürünerek geçebilirdim. Onun yerine koridorda, kulağım kapıya yapışmış bir şekilde hapis kalmıştım. Babamın söylediklerinin yarısını bile anlayamıyordum; sadece fısıltılar halinde bazı garip sözcükler geliyordu kulağıma. Frekansları birbirine karışan bir radyoyu dinlemeye çalışmak gibiydi bu.

“zzzttt çok sevimli zzztt biz tamam dersek
zzztt Violet’e sürpriz zzt gelince kendi söyleyin
zzzzttt”

“Ama bu çok tatlı,” dedi annem. Sesinden gerçekten de

memnun olduğu anlaşılyordu. Yani bu, annemin Max Amca'nın önerisini kabul ettiği anlamına mı geliyordu?

Annemin söylediklerinin de gerisini anlayamadım.

“zzzttt büyük bir sorumluluk”

Ayak sesleri duydum ve tepemdeki kapının kolu çevrildi. Fare gibi çabucak koridorun diğer tarafına ^{kOşu}p şemsiyeliğin arkasına saklandım.

Annem ve babam odadan çıkarken, ben de duyduklarımın ne anlama geldiğini düşünerek karanlık bir yere çömeldim.

Max Amca'nın bir sürprizi vardı. Hem de benim için... Çok sevimli bir şeydi... Fakat aynı zamanda da büyük bir sorumluluk gerektiriyordu. Hiç kuşkusuz bu yalnızca tek **BİR** harika anlama gelebilirdi: **KUYRUĞUNU SALLAYAN** bir şey?

Tek yapabildiğim, olduğum yerde kalakalmak, hoplayıp zıplamamak ve sevinç çığlıkları atmamak oldu. Onun yerine gizlice minik bir sevinç dansı yapıyordum ki tepemdeki posta kutusu tıngırdadı.

Bakmak için boynumu uzatır uzatmaz posta kutusunun aralığından bir broşür fırladı, şemsiyeliğin üstünde süzüle-

rek başımın yanından geçti. Bir çeşit reklamdı. Üzerinde şirin bir tekir yavrusuyla bacağına bandaj olan siyah beyaz tüylü muhteşem bir çoban köpeği yavrusunun resmi vardı.

Bir an için hayal gördüğümü sandım. Ama işte orada, havada süzülüyordu! **TAM** da kendi köpeğimi düşündüğüm anda bir köpek yavrusu resmi. Bu; **HARİKA, acayip, BÜYÜLÜ** bir işaret miydi ki?

Broşür paspasın üzerine düşer düşmez şemsiyeliğin kenarından gizlice kafamı çıkardım ve öndeki büyük mavi yazıyı okudum:

Annem broşürü almak için adımını atarken, “Bu da ne?” dedi babam.

Ben hemen kuytuya kaçtım.

“Arama kurtarma köpeklerini yürüyüşe çıkarmakla ilgili,” dedi annem, elindeki kâğıda bakarak.

“Aman Violet bunu görmesin sakın,” diye güldü babam. “Hepsini sahiplenmeye kalkar.”

“Çok meşgul olacak. Önümüzdeki birkaç hafta başını kaşıyacak vakti kalmayacak,” dedi annem. Sonra da kapıyı açıp broşürü dışarıdaki geri dönüşüm kutusuna attı. “Gereksiz bir posta. İhtiyacımız yok.”

Annem, başımı kaşıyacak vaktim olmayacağını söyleyerek ne demek istemişti acaba? Neden hiç vaktim olmayacaktı ki? Minicik suratıma **KOCAMAN** bir sırtmanın yayıldığı hissettim.

Boynum birden sarsıldı. Fark ettim ki büyüyen sadece gülümsemem değilmiş...

HOP!

Normal boyutlarıma dönüverdim ama bu arada şemsiye-

leri de koridorun her tarafına Mikado'nun Çöpleri* gibi saçmışım.

Annem korkusundan sıçrarken, "Violet!" diye bağırdı. "Sen n'apıyorsun orada?"

Kafamı babamın yağmurluğunun arkasından uzatarak, "Hiç," diye mırıldandım. Büyürken portmantoda sıkışıp kalmışım. Ufalmakla ilgili en acayip şey de ne zaman tekrar normal boyutlarıma döneceğimi hiçbir zaman bilememem... İşte sol ayağım da şemsiyeliğin içinde kalmıştı.

"Ödümü patlattın," dedi babam soluk soluğa. Neredeyse merdivenlerin tepesine kadar çıkmıştı. "Saklanıyor muydun sen?"

"Şey... yoo," dedim, annem ön kapıyı kapatırken. Okul çantamın babamın yağmurluğunun arkasındaki askıda olduğunu fark ettim... "İıı, şeyy... sadece biraz daha ödevim var mı diye bakacaktım. Ama yokmuş zaten... Ben de gidip yatmak için hazırlanayım bari."

Beni daha fazla soru yağmuruna tutmadan önce babamın yanından sıvışıp merdivenlere koştum.

(*) 41 adet ince ve renkli ahşap çubukla oynanan bir beceri ve zekâ oyunu – ç.n.